

Z dóma.

Prodana torej hiša draga,
Kjer bival je za rodóm rod —
Težká je pot od tega praga,
Slovó prebridko je od tod!

Gorjé, kdor kakor vi gré z dóma
Iskat domú v široki svet,
Kdor kakor vi z zavestjo róma,
Da v bedo večno je zaklet! . . .

Slabotni ded, ki tu ob skali
Počivaš, tebi je hudó,
V srcé ločítev tebe žali,
Kakó jo boš prebil, kakó!

Nazaj strmiš v minule čase,
Ko bila kočá tvoja last,
Ko z žéno zvesto živel záse
In ž njo delil bridkost in slast.

Na dómu rôdnem si osivel,
Močí najboljše pustil tod,
Sedaj si to, oh, to doživel,
Da šel k pokoju boš — drugod!

In ti, nesrečni sin in oče,
Ki poleg deda bled stojiš,
Srcé po dómu tebi joče,
A siloma solzé dušiš!

Bog vé, da delal si pošténo
V življenja solnčnih, temnih dneh,
Za deco trudil se in žéno —
Kdo našel kjé bi velik greh?

Tak greh, da treba pokoríla:
Pustiti dom in iti v svet?
Stoj: greh mordà je misel bila,
Da v bedo večno si zaklet?

Oh ti pogledi na otroka,
Na žéne glasno to bolest . . .
Nikari! Tudi v bóli roka
Srdito se ne stiskaj v pest!

Ljubeče roka tá podpiraj
Družino v vseh prihodnjih dneh,
Sočutno ji solzé otiraj
In žívi jo na tujih tleh! . . .

Ničesar ni vam s sabo vzeti:
Spomín samó na rôdni kraj!
Bog vodi vas po širem sveti,
Bog lepíh boljših dníj vam daj!

A. Funtek.

V spomin.

Angelj, angelj moj:
Zopet gledal tvoj
Zorni sem obraz.

Srček, srček zlat!
Spet sem jedenkrat
Tebe videl jaz.

Dèkle, dèkle tí!
Tebe so očí
Srečne zrlé spet,

Nosim v srci zdaj
Ves nebeški raj
In vesoljni svet! y.

